

**Люляна** *с. ж.* 1) *имя собств. женское:* Ей Люляно кара ми конче на вода. 2) у Каравелова названіе водки: Ахъ, ти моя люляно, ти казанлъшка гюлова ракийко. *З. 161.* Въ Стояновата къща са събрали нѣколко души младежи да му „честитатъ радость“ и да примѣтнатъ по нѣкоя и друга бистра люляна. *З. 241.*

**Люсница** *с. ж.* пощечина: Тя го заплашила ако ще му залѣни една люсница, та ако ще би на отворения назаръ. *Л. Д. 1875 р. 132.* (*син. плесница*).

**Люсна** *м. св.* 1) *тоже что лющя.* 2) *въ значеніи* выпить: Нека ми да люсна, та нека и душа да пусна. *Кн. 94.*

**Лютба** *с. ж.* гнѣвъ, лютость: „Това съсь лютба не биватъ, Това съсь сръдба не биватъ!“ *М. 212.*

**Люти** *м. безл.* es beisst, щиплетъ. *Ц.*

**Лютивъ Лютивъ** *пр.* ѣдкій, острый: Азъ не обичамъ лютивъ гѣзба. — Кисели, лютивы и др. раздражителны мезета. *Л. Д. 1870 р. 113.*

**Лютина** *с. ж.* 1) ѣдкость, острота: Чтомъ го усѣтишь, че се е умокрило веднага го прѣпловый въ сухо, за да го не щипе онаа лютина и да му докарва прищипъ или подемадиваніе. *Л. Д. 1869 р. 99.* 2) гнѣвъ, свирѣлость: Со лютина сабя потаргвало да исече свои първа любовь. *М. 159.* Царъ Александръ кога чу това, страшно сѣ налюти; а сестра му избегвеещемъ лютина-та негова, сѣ фарли во море и сѣ престори делфинъ. *М. р. 526.* Пази, боже, отъ неговата лютина! Той караше хората на работа много по-лютива, нежели воловете си. *З. 145.*

**Лютица** *с. ж.* 1) горилка: А повече дай лютица, нѣ да е подсладена съ сухо гроздіе и сякакви бурене, а бистра върла, лютица, да играе и да цвърчи, като бѣсна. *Тб. 5.* 2) змѣтитъ змія: Стано'ить камень възгла'а, Потъ камень зміа лютица. *М. 235.* Зміа си барка зміа лютица. *М. 253.* „Да пойме въ гора зелена, Да зейме зміа лютица“. *М. 468.*

**Люто** *нар.* люто, жестоко, сильно: Стоянтъ се люто разсърди Чей глава-та отрѣза. *Д. 21, 41—42.* Търчин ми кара клетъ робини Люто ѣ кара по люта слана. *Д. 37, 1—2.*

**Лютъ Люта (Люта) Люто (Люто)** *пр.* Лютичекъ *ум.* ѣдкій, острый, лютый, жестокий, буйный: Лютъ, като пинеръ; горчифъ, като пельнъ. *Ч. 181.* Лютъ сокъ изъ разваленъ-тъ орѣдѣлъ кръвъ. *Л. Д. 1874 р. 188.* Люта ракия благи яболка. *М. 150.* Единъ лютъ дъхъ, отъ кой-то и очи-ты ни ся наслъзывать. *Л. Д. 1873 р. 258.* Да оставямы опытъ-тъ да имъ дава свои-ты плодовици уроцы, ако ще бы и да бждѣтъ малко лютички. *Л. Д. 1872 р. 142.* Неумѣреность въ пияніе вино и особно ракия у насъ отъ день-на-день става все по-люта рапа. *Л. Д. 1869 р. 110.* Когато бѣх у васъ ратайче, Люта ме трѣска за-